

Бехемот против Левијатана, Хипербореја против Атлантиде, Крв против Злата, Иран против Америке

Верницима бога Мамона, жрецима и поклоницима либерално-капиталистичког и демократског уређења заједнице, којима су државе само пословнице Светске банке, а интереси централне банке интереси државе, и њиховим робовима, којима су усадили рационалистички начин мишљења, изјаве председника Ирана Г. Ахмадинејада да је једном приликом (пре изласка за говорницу УН) осетио Алахов додир, и да се ирански народ припрема за долазак дванаестог, невидљивог Имама Махдија, вероватно изгледају као бунцање религиозног фанатика. За традиционалисте, ове (а и остале) његове изјаве сведоче о атмосфери која влада у Ирану, о путу којим је Иран кренуо после Конзервативне (Исламске) револуције, којом су Иранци одговорили на модерне, профане и Аријевском бићу стране идеје Либерализма, Капитализма и Демократије (Аријевац овде подразумева и духовну категорију).

Традиција нас учи да држава (заједница, мистични организам; Бела Хамваш наводи иранску свету књигу: „Бог је у пријатељству присутан двоструко, у друштву је присутан троструко; Бог је у породици присутан петоструко, међу браћом и сестрама присутан је деветоструко; међу оцем и сином присутан је десетоструко, у држави је стоструко присутан, у народу је десетохиљадоструко присутан.“) поседује духовну, есхатолошку мисију. Горе поменуте изјаве, као и оне да Израел треба избрисати са лица земље, и да је то давнашња жеља Иранског народа, и одређење Америке и Израела као Сатане, говоре нам да је у Ирану актуелно управо овакво поимање државе. Г. Ахмадинејад подсећа на оне древне државнике који су своје доктрине заснивали на митолошким или теолошким схватањима.

Иранци (Аријевци), *Синови Божији*, *Синови Светлости*, у складу да аријевском Традицијом (коју баштини њихова садашња религија –Шиитски Ислам, као и бивша –Маздаизам), настављају стару и вечиту борбу са *Синовима Таме* (онима који су напустили вертикалу, који дају примат материји над духом, који верују у порекло одоздо...). Знаци времена нам говоре да се налазимо у оном периоду историје који Традиција назива Мрачно доба, и на чијем ће се крају појавити Син Божији, Спаситељ (у Ирану Махди, дванаести скривени Имам) праћен небеским војскама, који ће Синове светлости повести у одлучујући бој са Синовима Таме.

Крећући се од свог северног, окополарног завичаја, по крстоликој матрици (Север – Југ – Запад – Исток), понављајући судбину свога Оца, Бога, Аријевци су градили Свете Империје, центре Сакралног Знања, Традиције. На свом путу ка надисторији, напуштајући своја стара станишта, оснивали су нове империје, нове центре Баштине. У бившем центру, Сакрално Знање је временом бивало замагљено, дегенерисало се, и веома често је бивши центар долазио у сукоб са новим центром. Бивши сакрални центар, Атлантида, који се налазио на Западу (а чији су најизразитији представници САД, које се налазе на крајњем Западу, и Израел, као симбол *вечитог Јеврејина* – тип људског битисања који је антипод Аријевцу), налази се у сталном сукобу са Истоком (у коме се, као што нас учи Традиција, налази данашњи центар Сакралног Знања). То је сукоб два непомирљива типа човека (односно две могућности које се налазе у човеку), два светоназора, две цивилизације: ђифтинске, трговачке, меркантилистичке, демократске, либералне, капиталистичке, таласократске, рационалистичке, атеистичке..., против оне цивилизације, за чију бисмо девизу могли да узмемо

стару Кикеронову мисао да *није часно оно што је корисно, већ је корисно оно што је часно*; или ону модерну Езре Паунда да је *једино мерило богатства једног народа, његова част*. То је онај стари сукоб копна против мора, хероја против трговца, Хипербореје против Атлантиде, Спарте против Атине, Рима против Картагине, крви против злата...

Данас, након завршетка хладног рата, у коме је Атлантида однела победу, и када се чини да ширењу њених „вредности“ у светским размерама, и стварању светске државе не стоји ништа на путу, народи који не желе да постану светски пролетеријат, и који желе да очувају свој верски, културни, национални и расни идентитет и политичку сувереност, ризикују да осете бес западног чудовишта (од изолације до директне војне акције). Приликом бирања између два зла не треба сметнути са ума изјаву „сиве еминенције“ америчке политике да је *лоше бити непријатељ Америке, али је фатално бити њен пријатељ*.

У монополарном свету (у коме је Русија сведена на ниво регионалне државе), сваки покушај противљења вољи Атлантиде завршавао се неуспехом (што знамо и из сопственог искуства). Једини могући пут (у складу са геополитичким законима „аутархије великих простора“), јесте стварање нове Свете (Евроазијске) Империје која ће почивати на вредностима веродостојне Традиције (тј. онолико колико се она сачувала), вредностима које су супротне „вредностима“ Запада. Јужни пол те империје, чија је осовина Берлин – Москва – Техеран, био би Иран, који би са својим расним и културним идентитетом, и својом континенталном политиком био центар гравитације и интеграције земаља средње Азије. Иран са својим „аријевским исламом“, (насупротив саудијском вахабизму и турском световном пантурском режиму, који су атлантистички опредељени), представља идеално решење за интегрисање исламских држава тог региона у будућу Евроазијску Империју.

И на крају, присетимо се да приликом свете тајне крштења, три пута пљунемо ка Западу говорећи: „Одричем се Сатане!“

Дејан Спасојевић